

izvirno znanstveno delo

UDK 712.23(497.4 Snežnik)

prejeto: 13. 3. 2000



Marko Dobrilovič

univ. dipl. ing. agronomije, Vlada Republike Slovenije, Brdo - protokolarni servis
SI-4000 Kranj, Predoslje 39

Park Snežnik

IZVLEČEK

Začetki parkovnega urejanja okolice gradu Snežnik sodijo v obdobje Schönburg Waldenburgov. Parkovna zasnova je v osnovi elektična, saj združuje parkovne elemente značilne za krajinski slog (skupine dreves, posamična drevesa, tratne in vodne ploskve) ter renesanso (strižena visoka drevnina, gabrov rondo, členjenost zelenjavnega parterja...), pojavlja pa se tudi eksotizem - izraz mode tedanjega časa. Po prvi svetovni vojni je park pričel zaraščati gozd, spremenila pa se je tudi namembnost nekaterih zemljišč. Mnogo elementov parkovne ureditve je še vidnih in lahko predstavljajo izhodišče za nove oblikovalske rešitve.

SUMMARY

THE SNEŽNIK CASTLE PARK

The beginnings of park arranging of the surrounding of the Snežnik castle belong in the period of the Schönburgs-Waldenburgs. The park conception is in its base eclectic as it merges park elements typical for the landscape style (groups of trees, individual trees, grass and water surfaces) and the renaissance (cut into shape high trees, beech tree circular, linking of the vegetable ground ...). Also occurring is exotism - an expression of the then fashion. After the First World War the forest began to overgrew the park and the purpose of plots of ground changed. Many elements of the park arrangement can still be seen and can serve as a starting-point for new forming solutions.

Ključne besede: grad Snežnik, parkovno urejanje, krajinska arhitektura, zgodovinski pregled

V graščinskem kompleksu Snežnik tvorijo naravne prvine, stavbna arhitektura, parkovna zasnova in kmetijska raba krajinsko podobo izjemne vrednosti. Iz današnje podobe celotnega prostora lahko prepoznamo različna časovna obdobja, kar daje temu kulturnemu in naravnemu spomeniku pomembno zgodovinsko pričevalnost in enkratnost. Le malo je na slovenskem podobnih primerov združevanja naravnega s kulturnim, preteklega s sedanjim.

Pregled dokumentacije

Za obdobje do 18. stoletja so arhivski viri o

parku redki. Eden prvih opisov graščine in njene okolice je Valvasorjeva Slava vojvodine Kranjske iz leta 1689.

Od srede 18. stoletja dalje je ohranjenega več gradiva, ki se nanaša na grajski park (terezjanski kataster (1748-1756), jožefinski kataster (1785-1790) in franciscejski kataster). Slednji, iz leta 1823, zelo natančno prikazuje podobo snežniškega gospostva. To je hkrati tudi prvi načrt posesti (katastrska mapa izdelana v merilu 1:2880, kjer je park označen s svežo zeleno barvo), ki skupaj z stavbnim protokolom opredeli namembnost vseh sestavnih delov tedanje snežniške posesti. Nadalje nam poda podatke o parcelah vse do leta 1850 Stara zem-

ljiška knjiga, ki od leta 1869 dalje vsebuje tudi kopijo katastrske mape reambuliranega katastra.

Za leto 1882 zasledimo načrt posestva Snežnik, ki nam prikazuje skupaj z *Izkazom o spremembah* spremenjeno stanje zemljišča.

V Arhivu Republike Slovenije zasledimo v seznamu načrtov pod poglavjem *Situacijski načrti - kraji v Sloveniji*, tri karte s prilogami, ki se nanašajo na snežniško gosposčino:

- Gospostvo Snežnik, razmejitev z gospostvom Ribnica,
- Gospostvo Snežnik, sporna meja z gospostvom Ribnica,
- Snežnik, gozdovi občine Dane.

Najbolj izčrpen vir pri proučevanju snežniške poseti je gotovo graščinski fond graščine Snežnik, ki se nahaja v Arhivu Republike Slovenije in še ni v celoti urejen. V fondu je pomembno delo Heinricha Schollmayer Lichtenberga: *Schneberg und Dynasten von Schönburg*.

Iz leta 1925 je ohranjen talni načrt *Območje gradu in parka*, ki natančno prikazuje celotno par-

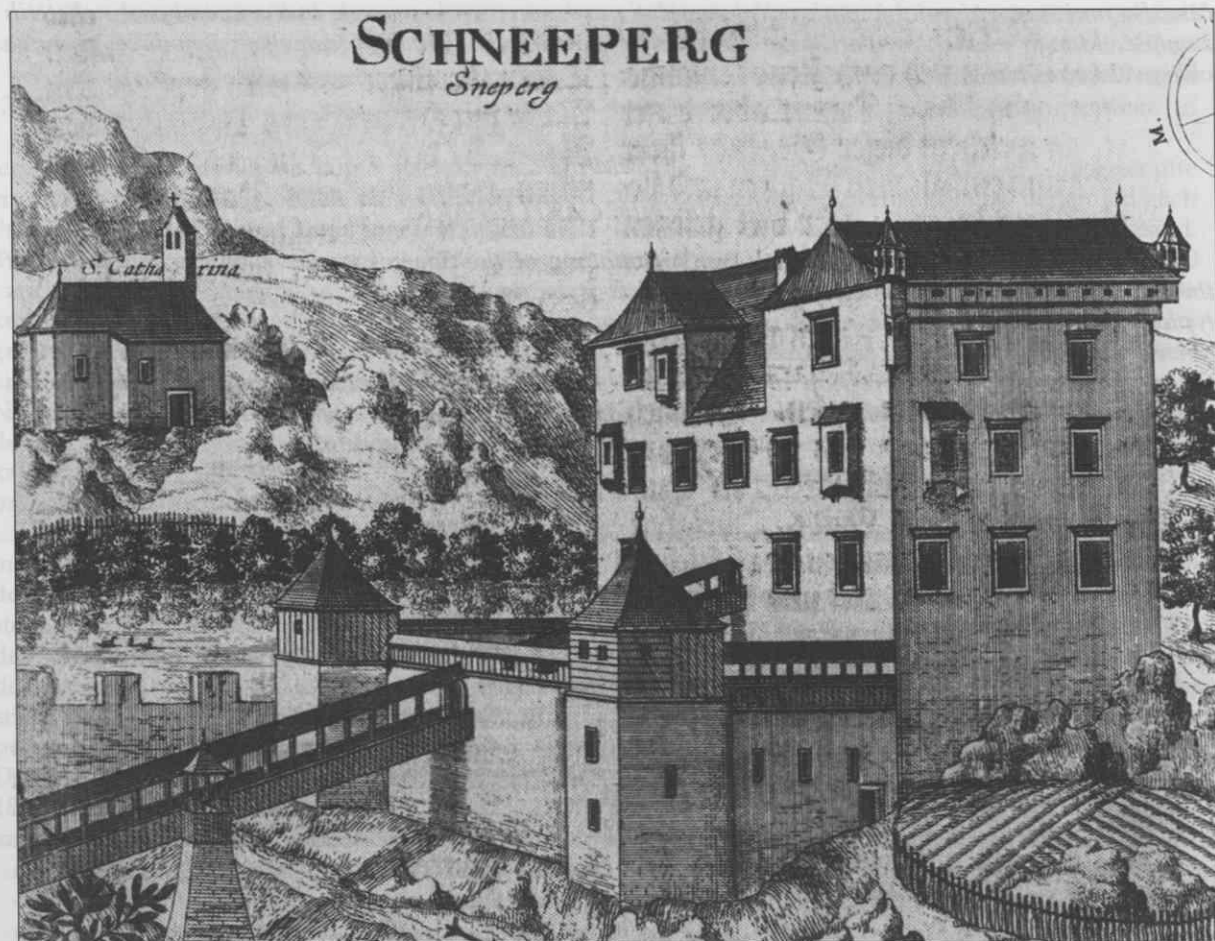
kovno ureditev, predvsem pa grajene vrtno prvine.

Stanje parka po drugi svetovni vojni jasno prikazuje aerofoto posnetek Geološkega zavoda Ljubljana iz leta 1954, v zadnjem desetletju pa lahko spremljamo preobrazbo snežniškega parka s pomočjo cikličnih snemanj in topografskega načrta, ki je bil izdelan v letu 1993.

Zgodovinski razvoj parka

Obdobje pred Schönburg Waldenburgi

Park, kot ga prostorsko dojemamo danes, je nastal med leti 1853 in 1915 vendar so tudi po letu 1915 potekala določena dela, ki pa koncepta parkovne ureditve niso spreminjala. Pred tem obdobjem je bila okolica gradu uporabnega značaja. Prvi prikaz ureditve gradu predstavlja Valvasorjeva grafika, kjer je razviden manjši ograjen vrt, namenjen pridelovanju zelenjave, tako da o pojavu renesančnega vrta tu ne moremo govoriti.



Snežnik. J. V. Valvasor, *Die Ehre des Herzogthums Crain*, Laybach 1689, XI. Buch, 512 (foto Marko Zaplatil).

Snežnik je bil že v času Lichtenbergov, še bolj pa pozneje, ko je bil v stečaju, zelo zanemarjen. Celotna posest je bila v zelo slabem stanju, kar poudarja tudi fidejkomisna listina, ki označuje celotno posest kot zanemarjeno in propadlo. Podoba tedanjega prostora prikazuje načrt, ki se nahaja v Schollmayerjevi kroniki. Iz načrta je razviden stavbni fond v neposredni okolici gradu.

Obdobje Schönburg Waldenburgov

Snežniško posest je leta 1853 kupil knez Otto Schönburg-Waldenburg in sledilo je obdobje velikih sprememb. Kakšna je bila podoba posesti pred nakupom nam izpričuje Schollmayer v svoji kroniki:

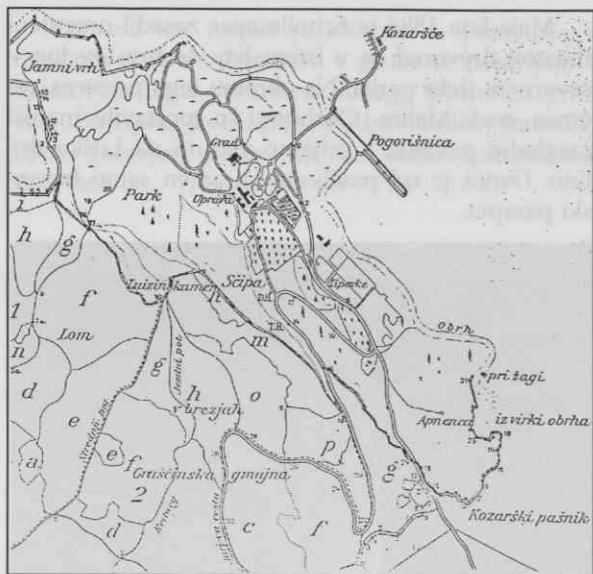
"Na pašnih površinah najdemo mnogo na dan prihajajočega kamna in skalnih gmot, masovno se pojavljajo pleveli, osat in brinovo grmovje. Živina pomuli vsako travico. Tu in tam najdemo tako imenovano ogrado, z živo mejo obdan košček zemlje, ki je poljedelsko obdelan in izkoriščen. Vse ostalo liči na stepo ali puščavo. Taka je bila slika okolice Snežnika in princ Jurij se je takoj odločil na teh zanemarnjenih površinah narediti angleški naravni park, ki bo lepo prehajal v naravni gozd. Ta naloga pa ni bila rešljiva na kratek rok."

Park je nastajal postopoma in preudarno. Lastninska neenotnost zemljišča, obremenjenega s služnostnimi pravicami, je bila prva večja ovira za postavitev parka. Problem so rešili z odkupi in zamenjavami (1853-63, 1915), služnostne pravice pa so bile odpravljene s patentom leta 1853.

Na zahodni strani je park segal do pobočja nad mitnico, nato se je meja spustila do izvira Malega Obrha in ob potoku do glavnega mosta. Park se je na severni strani nad potokom odpiral proti vasi Šmarata, kjer se je z veduto na cerkev svete Marjete tudi končal.

Na prostoru pred gradom so organsko speljane poti obdajale tri tratne ploskve, ki so bile zasajene z eksotami. Tu so rasli oreškar, rdeča bukev, cigarovec, divji kostanj, nagnoj, kalina, brogovita, rdeči dren, španski bezeg, skobotovec, japonski javor in številne paciprese. Ob glavni poti na grad so posadili številne mlade bukve in jih spletli v mrežo, ki je tvorila zanimivo rastlinsko ograjo.

Levo od glavne poti se še danes nahaja grajska vrtnarija z zelenjavnim vrtom. Vrt je imel geometrijsko zasnovo. Celota je bila enakomerno členjena na deset razdelkov obrobljenih s peščenimi potmi in špalirji stebelnih vrtnic, ki so bile prava snežniška posebnost. Zaradi pogostih pozeb je bilo potrebno nasade stebelnih vrtnic pogosto obnavljati.



Načrt snežniškega parka iz leta 1925, Arhiv Slovenije.

V sklopu vrtnarije so istočasno z ostalimi novogradnjami postavili stekleni salon - zajtrkovalnico, ki pa so ga v začetku leta 1870 podrli in zidani del objekta namenili za delavnico mizarja in kolarja.

Ob zelenjavnem vrtu se še danes nahaja štiri-redni lipov drevored. Krošnje dreves so bile oblikovane, pod njimi pa je tekla široka peščena pot, ki je obiskovalca popeljala do gabrovega rondoja, opremljenega z mizo in klopmi.

Pot se je od rondoja nadaljevala po hrastovem drevoredu globlje v park. Ta drevored je v prvi polovici leta 1890 zasadil snežniški gozdar Franc Irovec. Na koncu drevoreda je hrastov log, ki pa ga danes na žalost močno prerašča samosevna smreka. V tem delu najdemo eno najlepših krajinskih prizorišč - izvir Malega Obrha. Naravna ohranjenost tega prostora z obiljem vodnih pojavov in vegetacijska raznolikost tvorijo čudovito krajinsko prizorišče.

V neposredni bližini je stala glažuta, ki je gotovo nastala v povezavi z javorniškimi glažutami ob koncu 16. stoletja. Za potrebe glažute so v bližnjih gozdovih kuhali oglje. Na desnem bregu Malega Obrha, kmalu pod izviro in v bližini šrange, je bila postavljena grajska žaga. Da bi zagotovili zadostno količino vode za pogon žage, so na tem delu zajezili potok. Deli jezcu so vidni še danes.

Poleg drevoreda proti mitnici so v snežniškem parku še: hrastov drevored v smeri vasi Šmarata, kostanjev drevored ob poti na grad, slivov drevored na pobočju nad vrtnarijo in javorjev drevored nad gozdarsko šolo.

Maja leta 1884 je Schollmayer zasadil omenjeni hrastov drevored in v istem letu še hrastov log v severnem delu parka. Na obrobju tega prostora, na terasi nad Malim Obrhom, so postavili manjši razgledni paviljon s prijetno veduto na Loško dolino. Danes je od paviljona ohranjen samo betonski parapet.



Ničelni kamen, od katerega so bile izmerjene vse ceste na Snežniku (foto Š. Habič).

Vse poti na snežniškem posestvu so bile kilometrirane. Na vsakih 200 metrov so postavili mejnik - distančni kamen, ki je označeval oddaljenost od ničelne točke v stotinah metrov. Ničelna točka vseh teh cest in poti se je nahajala pri vходу v park in je bila označena z enostavnim kamnom na katerem je bila oznaka "0". Mati princa Hermana, princesa Luiza je 7. septembra 1910 svojega sina presenetila s spomenikom, ki je v novembru istega leta nadomestil preprost kamen. Ta spomenik je iz domačega kamna izdelal starotrški kamnosek Lekan. Današnji ničelni kamen je rekonstrukcija originala, ki je nekoliko poškodovan shranjen v grajski kleti.



Kip Diane rimske boginje lova (foto Š. Habič).

V parku stoji poleg ničelnega kamna še kip Diane. Princ Herman jo je kupil v Salzburgu in jo maja 1913 prinesel na Snežnik. Za postavitev kipa je izbral majhno jaso ob robu smrekovega gozda.

V letu 1913 so park ponovno razširili. Z lastniki iz vasi Šmarata so graščinske travnike "Senčina" in "Velika loka" zamenjali s travnikom, ki je mejil na park. Leta 1914 so pričeli z urejanjem tega dela parka. Izpeljali so nove poti in pričeli ograjevati park z žičnato ograjo. Začetek prve svetovne vojne je preprečil nadaljevanje del, ki tudi kasneje niso bila nikoli dokončana.

V povojnem obdobju je začel snežniški park zaraščati gozd. Hitro rastoče smreke so se vrasle med posamezna drevesa in prerasle hrastove loge. Delež travnih površin se je tako močno zmanjšal, spremenila pa se je tudi raba prostora, ki je iz reprezentančne prešla v utilitarno.

Krajinsko-arhitekturne značilnosti parka

V 19. in v začetku 20. stoletja je vrtno-arhitekturno oblikovanje v Evropi doživljalo korenite spremembe. V vrtni umetnosti je to obdobje, ko je ustvarjalna domiselnost slabela. Nove ureditve so

nastajale po že znanih načelih oblikovanja s tem, da so dodajali vrtnim ureditvam slogovne prvine iz preteklih dob, zlasti iz renesanse in klasičnega obdobja. To je obdobje novega klasicizma, elekticizma in nove romantike.

Celotna vrtna tvornost v tem obdobju ni razvila novega sloga, pač pa je samo združevala posamezne elemente iz različnih obdobji. Še posebno priljubljena je postala uporaba cvetličnih motivov in različnih vzorcev cvetja. To je tudi obdobje, ko se je začel svet prostorsko povezovati in z razvojem cestnih in rečnih povezav se je mobilnost ljudi in blaga hitro povečevala. Uvajanje tujih rastlinskih vrst iz različnih delov sveta je postalo prava moda, ki je preplavila celotno Evropo in segla tudi do nas. Tako so nastali prvi botanični parki (Brdo pri Kranju, Dol pri Ljubljani, Ljubljanski botanični vrt.). Pogosto so z novimi nasadi eksot prekrili že obstoječo vrtno ureditev. Mnoge renesančne in baročne zasnove so za vedno izginile.

Oblikovne značilnosti parka

V tem času je nastal tudi snežniški park. Park je oblikovan po načelih značilnih za to časovno obdobje. V parku sta uporabljena dva načina oblikovanja. Prevladuje organski, ki vsebuje prvine krajinskega sloga in geometrijski, ki vnaša v park določene vrtno elemente značilne za renesanso. Park je v svojem bistvu elektičen, kar je pač odraz dobe v kateri je nastal. V njem se združujejo naravne prvine (gozd, kraški vodni pojavi, skalne gmote) z oblikovanimi (drevoredi, živice, gaji, tratne ploskve, vrtna plastika.). Izredno premišljen poseg v naravno substanco se kaže predvsem z uporabo avtohtonih vrst, z ohranjanjem starega že formiranega drevja, dosajevanjem z istimi drevesnimi vrstami in zadržano razporeditvijo poti in ostalih grajenih prvin.

Park z gradom se umešča v širši prostor, za katerega je značilna izrazita sestavljenost krajinske zgradbe: gozdno zaledje kot prevladujoče naravno ozadje, kmetijska izraba s pestro členjenimi pasastimi vzorci njiv, prostrano travinje z drevesnimi gručami in živicami, obilje vodnih pojavov z obvodno tipiko in bogata naselbinska dediščina.

Grad, postavljen na veliko skalno gmoto in z barvno in teksturno homogenim gozdnim ozadjem tvori z belino fasade dominantno ne samo v merilu parka, temveč tudi v širšem prostoru.

Osnovni namen pri oblikovanju je bil vzpostaviti kontrast med prostranimi ploskvami (vodne, travne) in volumni visoke vegetacije. Kontrast med volumnom in ploskvijo je hkrati tudi kontrast med nosilci svetlih tonov (travne in vodne ploskve) ter temnimi toni (vegetacijske prvine).

Drevesa kot nosilci prostornin se pojavljajo v različnih oblikah. Združeni v gruče se pojavljajo v hrastovem logu pri izviri Malega Obrha in proti vasi Šmarata, kot linije v drevoredih (hrastov, lipov, javorjev, slivov) ali kot točke (posamezna drevesa).



Kostanjev drevored pred gradom (foto Mirko Kambič).



Jez ob žagi, (risba Marko Dobrilovič).

Poleg travnih površin se kot ploskev pojavljajo še vodne površine (potoka Mali Obrh in Brezno z izviro, jezero ob izviri Brezna in pred gradom, zajezitev Malega Obrha pri žagi ter izliv Brezna v Mali Obrh).

Izjemne percepcijske vrednosti je tudi jezero pod gradom, ki nastane ob letnih visokih vodah in ustvarja vodno zrcalo v katerem je viden grad z obdajajočo vegetacijo. Pomemben arhitekturni element so tudi mostovi, predvsem troločeni kamniti most čez potok Mali Obrh v Šmarati, ki z bližnjo cerkvijo sv. Marjete ustvarja skladen ambient.

Parkovni program

Programsko je bil park izredno bogat. Poleg drevoredov, logov, vodnih pojavov (jezero, potok, izvir), striženih živic, gabrovega rondoja, nasadov trajnic, kolekcije tujerodnega rastlinja, prostranih travnih površin za sprehajanje in posedanje, sedežnih programov, vrtno plastike, paviljona, vrtarije, mitnice, šrange in mostov, je bilo v parku tudi strelišče in kasneje strelska dvorana, zunanje kopališče, odprta maneža z žrebčarno, številne jahalne poti in obore za žrebeta, ameriška ledenica, knežji kotichek, leta 1905 pa je park dobil celo razsvetljavo.

Kronološki pregled

- 1853: - knez Otto Viktor Schönburg Waldenburg kupi posestvo.
- 1853: - odpravljene so služnostne pravice kmetov, kar je pogoj za načrtno urejanje parka:
- pogozditev višje ležečih travnikov z borovcem in smreko,
- parkovno urejanje pašnikov,
- nasadili so plantažo sliv in pričeli pridobivati znamenito snežniško slivovko.
- 1859-1860: - podrejo stara gospodarska poslopja razen sodišča (kasneje stanovanje kočijaža),
- zgradijo dostopno cesto na grad,
- zasadijo velik zelenjavni vrt,
- izdelajo balinišče (poleg zelenjavnega vrta).
- 1860-1864: - zgradijo nova gospodarska poslopja,
- zgradijo steklenjak z zajtrkovalnico.
- 1864-1870: - zgradijo parno žago na mestu nekdanje smodnišnice.
- 1870: - ustanovijo jahalno šolo,
- podrli so zajtrkovalnico.
- 1870-1880: - zgradijo grajševko, mitnico in stareognice.
- 1878: - parna žaga pogori.
- 1880: - obnovili so notranji in zunanji most ter ga prekrili s kamnitimi ploščami.
- 1883-1884: - očistijo ribnik in studenec in z nasipom dvignejo nivo vode, izdelajo črpalko in vodovodno napeljavo,
- izdelajo klet v bližini studenca.
- 1884: - na severnem koncu proti vasi Šmarata je Schollmayer zasadil hrastov gaj in hrastov drevored,
- opustijo gozdarski rastlinjak (Zagradne njive),
- Zagradne njive spremenijo v pašnik za konje in postavijo obore,
- ustanovijo žrebčarno,
- grajski most prekrijejo s pergolo.

- 1886: - izdelajo vhodna vrata v cvinger, ki povežejo park z notranjim dvoriščem.
- 1890: - gozdar Franc Irovec zasadi hrastov drevored vzdolž ceste proti mitnici.
- 1894: - na mestu nekdanje parne žage ustanovijo tovarno lesnega kisa.
- 1895: - postavijo lesene skednje s slamnato streho.
- 1903: - ukinejo žrebčarno,
- razširijo park.
- 1904: - na poglobljenem mestu Obrha zgradijo letno kopališče.
- 1905: - park dobi razsvetljavo,
- zgradijo strelsko dvorano,
- podrejo stari most in zgradijo novega.
- 1906: - prestavijo mitnico na današnje mesto.
- 1907: - povečajo strelsko dvorano,
- pričnejo z izgradnjo telefonske napeljave.
- 1908: - zgradijo gozdarsko upravo,
- v leseni kleti dogradijo knežji kotichek.
- 1909: - v park postavijo telovadne naprave.
- 1910: - v park postavijo nulti kamen.
- 1913: - zgradijo novo parno žago na mestu, kjer se je že nahajala,
- postavijo kip Diane,
- v novembru precej povečajo park.
- 1914: - izdelajo garažo.
- 1915: - uredijo nove parkovne poti,
- pričnejo z ograjevanjem parka.

Park danes

Nekdanja podoba parka se je z odhodom Schönburgov s Snežnika pričela počasi izgubljati. Največjo škodo je povzročila samosevna smreka, ki se je močno vrasla v park in zabilasla čistost parkovne zasnove. Porušila je razmerje med odprtim in zaprtim prostorom in zmanjšala transparentnost parka. Gozdna meja se je pomaknila nižje v park in ga s tem fizično zmanjšala. Bujna rast obvodne vegetacije je izločila vodo kot bistven element v parku, tako da danes le slutimo njeno prisotnost. Travne površine so z neustrezno rabo (ekstenzivna paša bikonov) ekološko in oblikovno degradirane. Škodo so utrpeli tudi grajski drevoredi, saj po njih poteka glavni transport lesa iz okoliških gozdov. Težka mehanizacija je zahtevala dodatno utrjevanje poti, ki so se kaj kmalu spremenile v makadamske ceste, kar je drevorede močno razvrednotilo. Storjenih je bilo veliko napak, vendar kljub zabilasani parkovni zasnovi, je park, predvsem za radovedne obiskovalce, še vedno zanimiv. Tako lahko iščemo podobo nekdanjega parka v odkrivanju ostankov nekdanjih parkovnih elementov, še posebno pa je zanimivo raziskovanje jahalnih poti, ki obiskovalca privedejo do čudovitih gozdnih prizorišč.

Z namenom ohraniti kulturno krajinski prostor graščinskega kompleksa Snežnik je bilo celotno območje leta 1987 razglašeno za naravno znamenitost in kulturni spomenik. Z razglasitvijo so bili podani tudi pogoji upravljanja s celotnim prostorom snežniške posesti, ki naj bi varovali celotno območje (širše in ožje) s posebnim varstvenim režimom.

VIRI IN LITERATURA

Tabela fidejkomisa Otta Viktorja pl. Schönburg Waldenburga: Graščinski fond graščine Snežnik, knjiga 8, Arhiv Republike Slovenije

Odlok o razglasitvi graščinskega kompleksa za naravno znamenitost in kulturni spomenik: Ur. l. SRS, št. 1-16. 1987, s. 51-53

Babič, P. et al., *Strokovne podlage varstva naravne in kulturne dediščine za izdelavo ureditvenega načrta za graščinski kompleks Snežnik, občina Cerknica*. Ljubljanski regionalni zavod za varstvo naravne in kulturne dediščine, Ljubljana 1994

Ogrin, D.: *Vrtna umetnost sveta*. Ljubljana 1993, 400s. *Evropski tokovi vrtno umetnosti in njihovi odmevi v Sloveniji*.

V: *Parki-umetnost oblikovanja prostora (1992)*: 1:17-25. Ljubljana

Schollmayer, H.: *Schneeberg und Dynasten von Schönburg, Hallestain, 1923*, Graščinski fond graščine Snežnik (Arhiv Republike Slovenije)

Beymappe im ganzen maafs zur gemeinde Kosarsche, seet I., II., III., IV.

Franciscejski kataster, Katastrska občina: Kozarišče, leto: 1823, merilo 1:2880, okno: št 2, ime parcele: Schneeberg Herrschaft), Arhiv Republike Slovenije

Alphabetisches verzeichnies der grund eigenthumer der gemeinde Kosarsche, p. 14, Arhiv Republike Slovenije

Dobrilović Marko, Vrhunc Polona: *Priprava smernic za konservatorski načrt, graščinski park Snežnik*, Ljubljanski regionalni zavod za varstvo naravne in kulturne dediščine, Ljubljana 1995

Korespondenca, Graščinski fond graščine Snežnik, škatla 10, Arhiv Republike Slovenije



ZUSAMMENFASSUNG

Der Park Schneeberg

Die ersten Versuche, die Umgebung von Schloß Schneeberg (Snežnik) herzurichten, waren utilitären Charakters. Die ersten, die mit der Parkgestaltung begannen, waren die Schönburg-Waldenburg. Vor ihnen war der Schneeberger Besitz stark verkommen. Durch Kauf und Tausch gelang es ihnen, den Besitz zu arrondieren, um mit der Herrichtung eines Parks zu beginnen. Im Jahre 1885 legten sie die ersten Alleen an (Kastanien-, Linden-, Pflaumen-, Eschenallee). Außer den Alleen pflanzten sie auch zwei Eichenhaine an (bei der Quelle des Mali Obrh und beim Dorf Šmarata). Die Parkanlagen umfaßten neben den Alleen und Hainen auch Parkwege, Wasserelemente (Bach, See, Deich, Wasserquelle), ein Glashaus mit Frühstückssalon, ferner ein Freibad, eine Schießhalle, ein Weißbuchenrondeau mit Sitzelementen, einen Eiskeller, einen Fohlenstall, ein Pavillon auf der Terrasse, eine Statue der Diana, einen denkmalartigen "Nuller-Stein" (Nullpunkt aller Straßen).

Im seinem Stil spiegelt der Park die Entstehungszeit wider. Renaissanceelemente (beschnittene Lindenallee, Weißbuchenrondeau, Gemüseparterre...) ergänzen den Parkkern, der den Charakter eines Landschaftsparks besitzt (Haine, Rasen- und Wasserflächen ...). Hauptzweck der Parkanlage bestand darin, das Gestaltete mit dem Natürlichen zu verbinden, was durch zusätzliche Anpflanzung derselben Pflanzenart, durch Verwendung von autochthonen Pflanzen und Erhaltung der bestehenden bereits formierten Bäume erreicht wurde. Nach dem Ersten Weltkrieg begann der Park sein ursprüngliches Bild zu verlieren. Durch Wildwuchs verwucherte er zunehmend. Infolge des Baus von Schotterstraßen begannen die Alleen zu verkommen, Rasenflächen wurden in Weiden umgewandelt. Im Jahre 1987 wurde der Park samt Schloß zur Natursehenswürdigkeit und zum Kulturdenkmal erklärt. Viele Elemente der Parkanlagen sind noch heute sichtbar und stellen folglich einen Ausgangspunkt für die künftige Parkgestaltung dar.